

Moni Stănilă

Țipă cât poți

roman

POLIROM
2020

Colecția „Ego. Proză“ este coordonată de Lucian Dan Teodorovici.

© 2020 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: © nuvolanevicata/Depositphotos.com

Foto autoare: © Alexandru Vakulovski

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1,

et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

STĂNILĂ, MONI

Țipă cât poți / Moni Stănilă. – Iași: Polirom, 2020

ISBN 978-973-46-8104-4

821.135.1

Printed in ROMANIA

Dar deodată Noua a avut o idee neașteptată. Cine a cuibărit-o și a clocit-o atât de rapid nu se știe, dar părea salvatoare.

— Una se pregătește de Paști, i-a spus tinerei. Cred că ar trebui să mergem la ea împreună.

Drei s-a uitat spre ea fără să răspundă. Ochii ei mari nu reflectau nimic. Și-a așezat mai bine călcâiele sub ea și, dându-și părul după urechi, s-a aplecat deasupra ligheanului. Apoi a dat înapoi câteva pagini de apă și a făcut semn spre Noua să-și arunce privirea la imaginile mișcate de atingere.

Nouăi iar i s-a înființat polobocul în gât. Era ea strecurând bilețelele pe pragul Unei. Și chiar dacă circumferința ligheanului nu era uriașă, se citea limpede pe fața ei satisfacția răutăcioasă. Drei a mai întors o pagină de apă și a lăsat-o pe Noua să se vadă compunând singură acele bilețele.

Drei a mai întors câteva pagini de apă, iar Noua a crezut că leșină. Era ea alergând să ucidă bufnița, chiar în ziua de Crăciun, după ce în Ajun cântase mai multe colinde pe terasa Unei. Își amintea perfect cum a pândit și – de nevoie – ascultat bufnița în seara de Ajun. Cel mai des cântase „În coliba-ntunecată/ Din carne și os lucrată“. La cererea Unei, desigur.

Drei și-a ridicat iar bărbia și a privit drept în irișii Nouăi. Noua a reluat, ignorând polobocul din gât:

— Cred că ar trebui să mergem la ea împreună.

Polobocul gălgâi gros și înfundat.

Drei a fluierat scurt. Măgarul s-a ridicat și a venit și a scuipat în apa din lighean. Drei a amestecat cu degetul arătător. Apoi iar a invitat-o pe Noua să se uite. Erau secvențe rapide cu Una în viața ei de dinainte. Ca un film derulat în viteză, Noua vedea ceea ce a urât întotdeauna: pe Una înghițind aproape pe nemestecate o prăjitură Deluxe de la Lidl, pe Una stând la birou cu picioarele pe masă și urmărind un meci de fotbal online în timpul programului de lucru, pe Una cărând coșuri de struguri împreună cu soțul și cu soacra. Dar cel mai mult a înțepat-o în inimă pe Noua când a văzut-o pe Una la un târg de carte din București. Își lansa un volum de poezie, fericită, desigur, în timp ce la eveniment participau nu mai mult de douăzeci de oameni, dintre care nouăsprezece veniseră doar din prietenie.

Noua a înghițit cu mare greutate polobocul, care s-a dus bolborosind la fund, ca un pietroi răsturnat într-o peșteră uriașă. Dar tot nu a renunțat:

— Eu cred că Sfintele Paști sunt sărbătoarea ideală. Ar fi bine, odată și odată, să stăm și să privim sincer

una în ochii celorlalte. Dacă acum nu e momentul acceptării și schimbării, atunci nu știu dacă mai există altul în pădurea (*a se citi viața*) omului.

Drei a fluierat scurt. Un berbec a venit de departe și a făcut un pișu scurt, ca al câinilor ce însemnează roțile de bicicletă, în ligheanul cu apă. Drei a amestecat cu degetul mijlociu. Urina s-a făcut întunecată, s-a separat de apă ca uleiul de motor și s-a așezat în litere: „Nu vin niciunde“.

27.3

Noua a stat puțin pe gânduri. Să se ridice și să plece? Să stea și să spere că obrăznicătura asta mică se va răzgândi? Să încerce să o aducă pe Una aici? Se vede bine că ligheanul a ținut-o pe Drei la curent cu viața și evoluția Unei, nu avea cum să o surprindă și să o determine să se miște din loc. Și atunci ce putea face?

Până una alta s-a retras cu grijă printre mormanele de iepuroi și s-a instalat la marginea poieniței. S-a întins într-o tufă de ferigă, și-a pus brațul stâng sub cap și, fără să își dorească sau să își propună, a căzut într-un somn adânc. Bineînțeles că a visat concedii pe o insulă superbă, cu o piña colada în mână și perdele subțiri fluturând deasupra ei. Perdelele însă nu erau altceva decât mustățile uriașe ale urecheaților care veniseră să o adulmece în timp ce dormea. Norocul ei că nu știa acest lucru.

Drei și-a făcut de lucru cu o pânză ușoară de in pe care a brodat cu lână neagră o scrisoare. Apoi a ieșit din pavilionul ei și, mergând aproape pe vârfuri, s-a îndreptat spre umbra sub care dormea Noua. Pășea aplecându-se ușor în față după fiecare pas, ca un clown care doar mimează mersul pe vârfuri. Așa că, din lipsă de ocupație, iepurii au început să le înconjoare pe cele două cu același mers caraghios și sacadat. Păreau acum executanții unui marș tribal. Drei a întins pânza și a acoperit-o pe Noua. Nu se poate spune că a făcut-o cu mare grijă și dragoste, ci pur și simplu se poate spune că a pus pânza pe umerii ei. În clipa următoare, poienița biblică a devenit străvezie.

28.3

Noua a dormit 37 de ore și 21 de minute, fără nicio secundă. Perdelele subțiri dispăruseră de multă vreme, înlocuite de un șal albastru imprimat cu scoici. Soarele se retrăsese spre marginea cerului în timp ce înserarea aducea câteva grade în minus. Valurile turcoaz ale mării se spărgeau fără zgomot în nisipul orbitor de alb, iar palmierii umbreau fruntea lată și fără sprâncene (sau cu o idee de sprâncene) a femeii întinse pe șezlongul comod. Pescărușii măsurau cerul și apa tremurată într-o liniște incredibilă. Pescărușii nu țipă (decât) în vis.

Când Noua a deschis ochii de-adevăratelea, a rămas o vreme stană de piatră cu un șal de in pe umeri. Poienița nu era acolo, oi nu se vedeau, iepuri nicăieri nu mășăluiau, măgarul dispăruse cu tot cu cal și cu Drei, iar Noua se afla în mijlocul necunoscut al pădurii. I-a luat câteva minute să se dezmeticească și să înțeleagă că acel șal era de fapt o scrisoare (ce scris oribil!). Așa că, fără să aștepte un moment prielnic, Noua s-a pus pe citit.

Pe șalul de in scria cu lână neagră de oaie păscută în poienița biblică:

„Dacă te-ai fi gândit măcar o dată în viață și la altcineva (omitem gânditul din răutate și invidie), ți-ai fi dat seama că poienița nu mă părăsește niciodată. Și chiar să fi admis să îți fac pe plac, lucru puțin probabil, nu aș avea cum să intru în Casa Unei cu poieniță, oi, iepuri, cal, măgar, câini – pe care nici nu i-ai observat! Poienița mea nu se află, cum atât de prost, egoist, invidios presupui, în adâncul cel mai adânc al adâncului pădurii, ci în adâncul cel mai adânc al adâncului nostru. Ceea ce acum, dacă tot ai aflat, ar trebui să te lămurească o dată pentru totdeauna că doar o criză profundă o va face pe Una să coboare din adâncul ei, unde s-a trezit din pricina părerii de rău că și-a aruncat patul, în adâncul adâncului ei. O astfel de călătorie se va împlini abia atunci când viermele conștiinței o va roade, silind-o să facă

acest coborâș anevoios. Și chiar și așa, neîmplinită Noua – și sperăm noi, toate celelalte – în veci neîmplinită, pentru ca tu să intri în stăpânirea persoanei ar trebui să faci mult mai mult decât să o aduci pe Una față în față cu tinerețea. Nu vei reuși, în veac nu vei reuși, de-a pururi nu vei reuși, îți cobim noi, Tinerețea fără bătrânețe și viața pregătită la nevoie de moarte creștinească“.

Noua a mototolit șalul și l-a băgat în buzunar. Dar foarte repede s-a răzgândit. A cotrobăit după el și l-a înghițit. Apoi a privit în jurul ei cu atenție.

28.1

Dacă sunt în adâncul meu, de ce naiba să mai merg câteva săptămâni? Trebuie să fie o variantă pentru a ieși la suprafață. Dar stai puțin, dacă Drei a dispărut, cu poiana ei cu tot, înseamnă că sunt deja la suprafață. Ia să o iau eu frumușel spre răsărit, să văd dacă nu cumva dau de nesimțita vilă a Unei.

29.3

După scurtă vreme, în fața Nouăi au apărut câțiva stejari îmbrățișați. Se deosebeau foarte clar de restul pădurii pentru că se încălecau între ei și erau uriași. Aerul pătrundea diferit printre ramuri, iar vântul avea multe fire lungi, ca de lână, strecurate ca într-o țesătură